

הלבנות מעשה הקרבנות פרק יב

א. המנחות, הן מן הקרבנות; והמנחות הבאות בפני עצמן, ואינן באות משום נסכים מהם מנחת צבור, ומהם מנחת יחיד. וכל המנחות, סלת חטים חוץ ממנחת סוטה ועמר התנופה, שהם מן השעורים.

ב. שלוש מנחות לצבור: עמר התנופה והוא קרב למזבח, כמו שיתבאר. ושתי הלחם שמביאין ביום עצרת ואלו נקראו מנחה, ואינן קרבין לגבי המזבח, והן חמץ, ועליהם נאמר "קרבן ראשית תקריבו אתם, לה'; ואל-המזבח לא-יעלו" (ויקרא ב, יב). והמנחה השלישית הוא לחם הפנים שעושין בכל שבת, ואינו קרב לגבי המזבח, אלא פלו נאכל לפוהגים, כמו שיתבאר.

ג. ותשע מנחות ליחיד, וכלן קרבין למזבח; ואלו הן: (א) מנחת חוטא והיא המנחה שמקריב העני, כשיתחייב חטאת ולא תגיע ידו. (ב) מנחת סוטה והיא מנחת הקנאות, שפכר נתפרשו מעשיה. (ג) המנחה שמקריב כל כוהן תחלה כשיפנס לעבודה, שמקריב אותה בידו; והיא הנקראת מנחת חנוף. (ד) המנחה שמקריב כוהן גדול בכל יום, והיא הנקראת חבתין. (ה) מנחת הסלת, והיא באה בנדר ונדבה. (ו) מנחת המחבת, והיא באה בנדר ונדבה. (ז) מנחת המרחשת, והיא באה בנדר ונדבה. (ח) מנחת מאפה תנור חלות, והיא באה בנדר ונדבה. (ט) מנחת מאפה תנור ריקקין, והיא באה בנדר ונדבה.

ד. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח אין כל אחת מהן פחותה מעשרון, ומעוטו מעכב את פלו; וחמש מנחות הבאות בנדר ונדבה יש לו להתנדב ולנדר מהן כל שירצה, אפלו אלף עשרון. אבל מנחת העמר, ומנחת חוטא, ומנחת קנאות, ומנחת חנוף, והחבתין כל אחת מהן עשרון אחד, לא פחות ולא יתר.

ה. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח טעונות הגשה במערב כנגד חדה שלקרן דרומית מערבית, ואינן טעונות תנופה: חוץ ממנחת סוטה, ועמר התנופה ששתייהן טעונות תנופה והגשה.

ו. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח, טעונות שמן ולבונה לוג שמן לכל עשרון; וקמץ לבונה לכל מנחה, בין שהיתה עשרון אחד בין שהיתה ששים עשרון, שאין מביאין בכלי אחד יתר על ששים עשרון, כמו שיתבאר: חוץ ממנחת קנאות ומנחת חוטא, שנאמר "לא-ישים עליה שמן, ולא-יתן עליה לבנה" (ויקרא ה, יא; וראה במדבר ה, טו).

ז. נתן והקריב לוקה על השמן בפני עצמו, ועל הלבונה בפני עצמה; נתן פלי שיש בו שמן או לבונה על גביה אינו עובר, ולא פסל. מנחת חנוף והחבתין מוסיף לכל אחת מהן שמן, כמו שיתבאר.

ח. כל המנחות הקרבות לגבי המזבח נקמצות, מקטירין הקמץ פלו על גבי המזבח; והשאר, נאכל לפוהגים: חוץ ממנחת זכרי כהנה שאינה נקמצת אלא מקטירין אותה כלה, שנאמר "וכל-מנחת כהן...". (ויקרא ו, טז). הנה למדת שמנחת חנוף, והחבתין, וכוהן שהביא מנחת חוטא או מנחת נדבה כלן נשרפות על גבי המזבח, ואינן נקמצות.

ט. הפוהגת מנחתה נקמצת כמנחת ישראל, ושיריה נאכלין.

וְלִדּוֹת שְׁנַתְעָרְבוּ, וְהָרִי כָּל אֶחָד מֵהֶן סִפֵּק כּוֹהֵן מִנְחָתָם נִקְמָצָה
כְּמִנְחַת יִשְׂרָאֵל, וְאִינָה נֶאֱכֶלֶת כְּמִנְחַת כּוֹהֲנִים. כִּיצַד עוֹשִׂים
הַקֹּמֵץ קָרֵב בְּפָנָיו עֲצָמוֹ, וְהַשִּׁירִים מִתְפָּזְרִין עַל בֵּית הַדָּשֵׁן.

י. כָּל הַנְּשׂוֹאוֹת לְכוֹהֲנִים, בֵּין כּוֹהֲנֵת בֵּין יִשְׂרָאֵלִית אֵין שִׁירֵי
מִנְחוֹתֶיהֶן נֶאֱכָלִים, מִפְּנֵי חֶלֶק הַבֶּעַל, וְאִינָה כָּלָה לְאֲשִׁים, מִפְּנֵי
חֶלֶק הָאִשָּׁה: אֵלֹא הַקֹּמֵץ קָרֵב לְעֲצָמוֹ, וְהַשִּׁירִים מִתְפָּזְרִין עַל
בֵּית הַדָּשֵׁן.

יא. הַקֹּמֵץ, בְּכָל מָקוֹם בְּעֶזְרָה; וְאִם קֹמֵץ בְּהִיכָל, כְּשֶׁרָה.
וּמִקְדָּשֵׁין מִנְחָה בְּכָלִי שָׁעַל גְּבִי קֶרֶק, וְקוֹמֵצִין מִכָּלִי שָׁעַל גְּבִי
קֶרֶק; וְאֵין מִקְדָּשֵׁין הַקֹּמֵץ בְּכָלִי שָׁעַל גְּבִי קֶרֶק. וּמֵאִימָתִי
יִתְּרוֹ הַשִּׁירִים בְּאֶכִּילָה, מִשִּׁיצַת הָאוֹר בְּרֵב הַקֹּמֵץ.

יב. כָּל הַמִּנְחוֹת הַקָּרְבוֹת לְגְבִי הַמִּזְבֵּחַ, מִצָּה; וְכֵן שִׁירֵי
הַמִּנְחוֹת שְׂאוֹכְלִין הַכוֹהֲנִים אֶף עַל פִּי שֶׁהֵן מִתְּרִין לֶאֱכֹל אוֹתָן
בְּכָל מֶאֱכָל, וּבִדְבַשׁ אֵין אוֹכְלִין אוֹתָהּ חֶמֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא תֹאפֶה
חֶמֶץ, חֶלֶקָם" (ויקרא ו, 1): אֲפֹלוֹ חֶלֶקָם, לֹא יִחְמִיצוּ. וְאִם הַחֶמֶץ
שִׁירֵיהֶ, לוֹקָה; וְהַחֶמֶץ אַחֵר הַחֶמֶץ, חָיִב.

יג. וְלוֹקִין, עַל כָּל עֲשִׂיָּה וְעֲשִׂיָּה שְׁבָה. כִּיצַד: לְשֶׁה חֶמֶץ, אוֹ
עֶרְבָה חֶמֶץ, אוֹ קִטְפָה חֶמֶץ, אוֹ אִפִּיָּה חֶמֶץ לוֹקָה: שֶׁנֶּאֱמַר
"לֹא תַעֲשֶׂה, חֶמֶץ" (ויקרא ב, יא), וְנֶאֱמַר "לֹא תֹאפֶה חֶמֶץ" (ויקרא
ו, 1) לְחַיֵּב עַל כָּל מַעֲשֶׂה יְחִידִי שְׁבָה. עֲשִׂיָּה חֶמֶץ מִתְחַלָּה וְעַד
סוֹף, לוֹקָה עַל כָּל מַעֲשֶׂה מֵהֵן. הֵנִיחַ שְׂאוֹר עַל גְּבִי הָעִיסָה,
וְהָלַךְ וַיֵּשֶׁב לוֹ, וְנִתְחַמָּצָה מֵאֻלְיָהּ לוֹקָה, שֶׁהִנְחַת הַשְּׂאוֹר הוּא
הַמַּעֲשֶׂה.

יד. תָּבַל הַשִּׁירִים בְּקֶצֶח, אוֹ בְּשֶׁמֶשְׁמִין, וּבְכָל מִינֵי תָבֵלִין
וּשְׁמָנִים כְּשֶׁרָה: מִצָּה הִיא, אֵלֹא שֶׁנִּקְרָאת מִצָּה מִתְבָּלֶת.

טו. הַחֶמֶץ מִנְחָה פְּסוּלָה, פְּטוּר: שֶׁנֶּאֱמַר "אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לָהּ
לֹא תַעֲשֶׂה, חֶמֶץ" (ויקרא ב, יא) הַכְּשֶׁרָה לָהּ, לֹא הַפְּסוּלָה. חֶמֶץ
כְּשֶׁהִיא כְּשֶׁרָה, וַיֵּצֵאת לַחוּץ, וַיִּחַזַר וַיִּחַמָּצָה אַחֵר שֶׁנִּפְסְלָה
בִּיצִיאָתָהּ אֵינוֹ לוֹקָה; חֶמֶץ בְּרֵאשׁוֹ שֶׁלִּמְזִבַּח אֵינוֹ לוֹקָה,
שֶׁנֶּאֱמַר "אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ", וּכְבָר קָרְבָה זֶה, וְהִיא כְּשֶׁרָה.

טז. הַחֶמֶץ לָחֶם הַפָּנִים לוֹקָה, שֶׁנֶּאֱמַר "כָּל-הַמִּנְחָה" (ויקרא
ב, יא). אֲבָל מִנְחַת נִסְכִּים, אֵין בָּהּ מַלְקוּת: שֶׁאִם גְּבֻלָּה בְּמִים,
הָרִי נִפְסְלָה קֹדֶם שֶׁתִּתְחַמֵּץ; וְאִם גְּבֻלָּה בְּשֶׁמֶן שֶׁלִּנְסָכִים מִי
פְּרוֹת הֵן, וְאֵינָן מִחְמִיצִין.

יז. הַחֲטִים שֶׁלִּמְנַחוֹת אֵין לוֹתֵתִין אוֹתָן, שֶׁמָּא יִחְמִיצוּ: שֶׁהָרִי
בַּחוּץ לוֹתֵתִין אוֹתָן, וְאֵין הַכָּל זְרִיזִין לְשַׁמֵּרָן. אֲבָל מִנְחַת הָעֶמֶר
הוּאִיל וְהִיא שְׁלִצְבוֹר, לוֹתֵתִין אוֹתָהּ: שֶׁהָרִי הַצְּבוֹר זְרִיזִין הֵן,
וּמִשְׁמָרִין אוֹתָהּ.

יח. כָּל הַמִּנְחוֹת הַנֶּאֱפוֹת נְלוּשׁוֹת בְּפוֹשְׁרִין, וּמִשְׁמָרִין שְׁלֹא
יִחְמִיצוּ, הוּאִיל וְלִישָׁתָן וְאִפִּיתָן בְּפָנִים, בְּעֶזְרָה: אֲנָשִׁי פָּנִים
זְרִיזִין הֵן. וּבְמָקוֹם שֶׁמִּבְשָׁלִין קֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים שֶׁם אוֹפִין אֶת
הַמִּנְחוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר "זֶה הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְשָׁלוּ-שֶׁם הַכֹּהֲנִים . . .
אֲשֶׁר יֵאָפוּ אֶת-הַמִּנְחָה" (יחזקאל מו, כ).

יט. כָּל הַמִּנְחוֹת טְחִינָתָן וְהִרְקָדָתָן בַּחוּץ, וְלִישָׁתָן וְעִרְכָתָן
וְאִפִּיתָן בְּפָנִים; וְכָל מַעֲשִׂיהֶן כְּשֶׁרִים בָּזָר, עַד שֶׁיָּבוֹאוּ לְבֵית

הַקְּמִיצָה. וּמַחֲבַת וּמְרַחֶשֶׁת הָיוּ בְּעֶזְרָה ; וּשְׁתֵּיהֶם מְכַלִּי הַשָּׂרֵת,
וּמְקַדְּשִׁין. וְתַנּוּר שְׁלִמְקָדֶשׁ, שְׁלִמְתָּכָת הָיָה.